

KOSTELNÍK ZAPOMNĚL ZAMKNOUT,

a tak byl kostel v parku

celý týden otevřený.

– I v noci, kdy létaly sovy

a z korun stromů byl slyšet smích –

NAVEČER V LUKÁCH.

Žabí zpěvy.

Obloha táhne dál a výš.

Náhle se v šeru něco – někdo zjeví – – –

Za řekou kostel. Křivý kříž.

Z mlh mezi stromy někdo mává.

Běh.

Výkřik.

Ticho.

Divně známá

tvář mizí mezi rákosím.

Nikdo.

Nic.

Ticho let a zim.

Navečer v lukách –

– první sova –

– nebe se barví dorůžova – – –

MÁ LÁSKA PODZIMNÍ NA CESTĚ DO TRUTNOVA

zas odjíždí a bledé slunce zlatí
újezd i cestu i nádraží i slova,
jablka v příkopu a sloupy vedle trati.

Lidé. Kouř. Obzor. Na horách prý už sněží.
Vlak odjíždí a všechno zdá se cizí.
Jen kraj se usmívá, slunce se dotkne věží –
vlak k horám jede dál – a dál – až zmizí – – –

NOC PADÁ ZVOLNA MEZI LESY,

mizím v ní já, sad, polí pruh,

na horách v dálce oheň kdesi

a krajem tíše kráčí Bůh.

Rozcestí v šeru čeká zas,

stráž vrací horám ozvěnou hlas zvonů.

Vrátím se sem, až přijde čas –

cesta prý tudy vede zpátky domů...